

Érkeztetési azonosító

2018 APR 18.

Gyconkphiv-

18241

Tárgy: Közterület elnevezés

Tisztelt Polgármester Úr!

Tisztelt Képviselő Úr/Hölgy!

Élve a 15/2013 (V.10.) önkormányzati rendelet adta lehetőséggel, javaslattal fordulok a Képviselő-testülethez.

Azt javaslom, hogy a gyomai részen, a református nagytemplom és az iskola közötti átjárót és ennek folytatását a templom kerítését követve a Hősök Emlék útig visszatérve nevezze el Dr. Sípos István gyomai református lelkészről (1907-1997)

SÍPOS ISTVÁN SÉTÁNY-nak!

- Sípos István életútját az 1. számú mellékletben közlöm. A közölt életút személyes és teológiai részletei valóságok, helytállóak.
- A leszármazottak – Sípos Tas Tőhötöm elmondása alapján – megtisztelőnek tartják az ötletet és annak megvalósulását.
- A gyomai református közösség presbitériumának egyetértő támogatását és Papp Tibor aktív, vezető lelkész aláírását a 2. számú melléklet tartalmazza.
- A névadás nem jelent a lakosságnak többlet adminisztrációs terhet.
- Néhány tábla legyártásán túl, nem jelent anyagi terhet. (Ha szükséges, a javaslattevő, ezt átvállalja.)
- A megvalósulást megszavazók – ebben az esetben – jólesően nyugtázhatják, hogy ez a fajta tisztelgés megérdemelt, a személyt és helyet illetően.
- Javaslat-tételemet semmiféle magánérdek nem motiválja.

Kérem, szíveskedjenek a felvetést megtárgyalni és elfogadásukkal megvalósítani. Döntésük meghozatalánál részt kívánok venni, esetleges kérdéseikre válaszolni és szóbeli kiegészítéseket megtenni.

Tisztelettel:

Cs. Nagy Lajos
Gyomaendrőd
Besenyszegi u. 3.
Szem.ig.szám: 281277 AE

Gyomaendrőd, 2018. március 26.

Gyomaendrődi Közös Önkormányzati Hivatal	
Érkeztetési azonosító: Gyconkphiv-	
2018 APR 18.	
ELŐZETES	ELŐZETES
144	
MELLEZET	MELLEZET
	Megbeszél

GYOMAI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LELKÉSZI HIVATALA

GYOMAENDRÖD, 5500

Hősök útja 44.

Adószám: 19980137-1-04

Számlaszám (UniCredit Bank): 10918001-000000040-58200001

Tel/Fax: 06-66-386-841

Mob: 06-30-639-39-67

Ikt: 13/2018

T: Ajánlás

AJÁNLÁS

Tisztelt Gyomaendrödi Önkormányzati Testület, Tisztelt Képviselők!

A Gyomai Református Egyházközség Presbitériuma és Papp Tibor református lelkipásztor, a református hitben élő gyomai polgárok nevében is a névadási javaslatot - miszerint néhai Sípos István gyomai református lelkészről a jelzett helyen, a róla való elnevezett sétány megvalósulását teljes mértékben - támogatjuk, és annak elfogadását ajánljuk.

Az elfogadásban bízva, a továbbiakban az együttműködésünk zavartalan lesz, mint eddigiekben.

Munkájukhoz a helyi lakosok meglegedésére sok sikert kívánunk.

Gyomaendrőd, 2018.április 15.

Tisztelettel:

.....
Bátori Sándor

egyházközségi gondnok

.....
Tímár Sándor

egyházközségi jegyző

.....
Papp Tibor
református lelkipásztor

Sípos István életútja

Sípos István Szentesen született 1907. február 18-án egy szegényparaszt kubikos család első gyermekeként. A szegény sors korán munkára fogta a család minden tagját. Édesapjától bölcs szeretettel, tudatosan nevelte így, mert tudta, hogy a szegény ember hozománya, kincse a szorgalmas, lelkiismeretesen elvégzett munka. Döntő hatással volt rá a szentesi református nagytemplom és a mellette levő református iskola. A templom melletti iskolában tanulta a „betűvetést”, az elemi ismereteket, a bibliai alapismereteket, hazája, nemzete iránti elkötelezett szeretetét is itt oltották szívébe. Iskolai tanítója hívta fel édesapja figyelmét fia kiváló észbeli képességeire, és beszélt rá arra, hogy taníttassa. Jeles érettségi után Budapestre jelentkezik a Műszaki Egyetemre és a Református Teológiára. Fel is veszik mindkét helyre, ám ő a teológia mellett dönt.

Itt felismerik lelki, szellemi képességeit, különösen az ószövetségi tudományok körében, a héber nyelv terén elért eredményeivel tűnik ki, mintegy előre sejtetve későbbi pályafutását. Református lelkészi diplomáját 1930-ban kapja meg.

Ezután nyílik lehetősége arra, hogy külföldön folytassa tovább tanulmányait. Elnyeri a híres amerikai Princetoni Egyetem ösztöndíját, négy évig volt megszakítás nélkül Amerikában, egy nemzetközi diáktársadalomban. Küzdött kitartóan, szívvel, értelemmel, hogy megmérje magát, elismerést, megbecsülést szerezzen. Tehetségét, szorgalmát már az ott töltött első év után siker koronázta, mert 1932-ben megszerezte a Princeton Theological Seminary (teológiai fakultás) legmagasabb fokozatát jelentő „Magister Theologiae” („a teológia mestere”) címet. Ezzel a teológiai fakultás 206 hallgatója közül ő érte el a legnagyobb sikert.

1933-ban megszerzi a „Magister in Artibus” („a tudományok mestere”) fokozatot, az egyetemi címet is.

A két eddigi diploma mellé 1934-ben elnyeri a „Doctor Philosophiae in Linguis et Litteris Orientalibus” azaz a keleti nyelvek és irodalmak doktora („a tudományegyetem nagydoktora”) címet. Ezzel mindmáig egyedülálló teljesítményt vitt véghez, ugyanis ez a három ottani diploma a világhírű Princetoni Egyetem három lehető legnagyobb, legnehezebb tudományos fokozata.

Egyetemen tanított világhírű tudósok egész sora, köztük Albert Einstein, aki egyszer néhány másik hallgatóval együtt meghívta magához egy délutánra. Maga Einstein válogatta ki. A másik híresség Neumann János volt, aki igen hazafias érzelmű lévén honfitársait számon tartotta, különösen, ha valamivel kitűntek. Így kereste fel őt is, és hívta meg saját otthonába vacsorára Neumann János, ahol bemutatta neki Wigner Jenőt, a későbbi világhírű Nobel-díjas tudóst.

A PhD-fokozat megszerzése után az egyetem meghívja tanárai sorába, ő azonban ezt nem fogadja el, mert szülőföldje, hazaszeretete vonzásának nem tud és nem is akar ellenállni.

Hazatérve a Budapesti Református Teológia öszövétségi tanszékének professzora lesz, majd eddigi diplomái mellé megszerzi a „teológiai magántanár” fokozatot a híres Sárospataki Teológián, ami akkor hazánkban a legmagasabb tudományos cím. Először megjelenik 1935-ben „A Pentateuchos mózesi szerzősége” c. könyve, kritikai tanulmánya, amely óriási hazai és nemzetközi visszhangot vált ki a jeruzsálemi Rabbiképző Egyetem szakprofesszorának véleménye: *„Ez a könyv megérdemelné, hogy a világ minden kultúrnyelvére lefordítsák, és minden gondolkozó ember számára hozzáférhetővé tegyék.”*

Ezt követi „A sémiták őshazája és a bibliai őshagyományok eredete” c. könyve, majd az ugyancsak 1938-ban kiadott, „A református teológia védelme” című kétkötetes munkája, és az 1941-ben megjelenő, „A zsoltárok helyes értékelése” c. igen jelentős műve.

Megnősül Kádár Máriával. Igazi társra talált benne, akivel hitben és szeretetben, egymás számára egyetlenként mindhalálig együtt voltak.

Sípos István 1942-ben elfogadva a kisújszállási református gyülekezet meghívását, otthagyja a fővárost, és gyülekezeti lelkipásztor lesz. Ekkor már négy fiú boldog édesapja.

Nem értették, miért választotta a fővárosi fényes karrier helyett a vidéki lelkipásztori állást. A választ ő maga adta meg, amikor azt mondta:

Vidéken nőttem fel, földhöz, természethez közel, ahol az emberek összetartoznak, törődnek egymással. Mindig azok közé vágyódtam, akik közül jöttem, ott voltak a gyökereim, köztük éreztem boldognak magam. Egy idő után bizonyos körök azt várták tőlem, hogy tudásom, értékem, eredményeim elismerése, hitelesítése fejében tagadjam meg paraszti gyökereimet. Ezt az árat pedig nem voltam hajlandó megfizetni, mert magamat vesztettem volna el. Akinek hivatása van, és azt komolyan is veszi, az nem karrierre vágyik, hanem küldetésének betöltésére. Ezért számomra nincs, soha nem is lesz magasabb rendű tisztség a református gyülekezeti lelkipásztori hivatásnál, ahol az enyéim között vagyok, nekik szolgállok, együtt sírok és nevetek velük.

Idekerülése után nem sokkal mint igazi iskolateremtő egyéniség a város lelki és szellemi életének meghatározója, irányítója lett. A népi kultúra legnemesebb hagyományait is nagy hozzáértéssel építette be a gyülekezeti életbe és beszédeivel magyar nyelvi szépségeit és gazdagságát.

Hitéből, származásából eredően mindig közösséget vállalt a szegényebb rétegekkel, szíven viselte sorsukat. Vetőmaggal, állatokkal, földdel is segítette a nehéz anyagi körülmények között élőket.

A második világháború harcai elérték a várost, őt kicsi gyermekével itthon maradt. Dr. Sípos István volt, aki az egyház felbecsülhetetlen értékű levél-, irattári, anyakönyvi anyagát olykor golyózáporban, járdán kúszva mentette meg, és a harcok idején áldozatul esett halottakat az egész város területéről nap mint nap összeszedte, legtöbbször sírjukat is megásta, és méltó módon eltemette őket nem kímélve saját életét, személyi biztonságát.

A háborút követő kialakuló kommunista vezetésnek érthetően szinte rögtön az első számú céltáblájává válik. Nyolcszor kerül börtönbe, kilencszer pedig különféle internálótáborokba, közben eltemeti hatodik-hetedik kicsi ikergyermekeit s majdnem elveszti feleségét is. Az elvesztett ikrek után aztán egy kislánnyal ajándékozta meg Isten őket, így öt fiú és egy leány nevelkedik fel a családban, és mind az öt fiú lelkipásztor lesz.

Egy alkalommal gyülekezete szeme láttára elhurcolják a szószékről, hogy megfélemlítsék a gyülekezetet, a lakosságot. Azonban mintegy másfél ezer ember ünneplőbe öltözve a börtön elé vonul, és addig énekelik a genfi zsoltárokat, míg ki nem adják a papjukat.

1948-ban újra meghívják családotól Princetonba, professzori állást kínálnak visszautasítja azzal, hogy egy lelkipásztornak elsősorban saját nemzetéhez szól a küldetése. Majd hat diplomával kapát, kaszát vesz a kezébe, s gyermekeivel együtt megkeresi a fejadagot, a mindennapi kenyeret.

Az 1956-os forradalom idején a Városháza lépcsőjéről elmondott beszédének köszönhető, hogy nem volt megtorlás, nem folyt vér a városban.

Megtorlási időszakban a pufajkások hajszál híján halálra verik, majd több mint egy évig gyógyítják egy budapesti klinikán, amíg talpra áll.

Aztán Kisújszállásról Biharkeresztesre helyezik. Innen négy év után Gyomára kerül, 1963-tól 1982-ig és szolgálata hátralévő éveit itt tölti nyugdíjáig, munkája nyomán itt is megerősödik a gyülekezet.

Élete utolsó hat esztendejét Szentesen töltötte feleségével együtt, s szülővárosukban tértek örök nyugalomra.

Egész életemben saját nemzetemet szolgálhattam, azok között élhettem, akik közé Isten rendelt. Ha arra gondolok, hogy őseimnek olykor mennyi harcot, küzdelmet kellett vállalniuk azért, hogy utódaiknak jobb, virágzó jövőjük legyen, még hálát adhatok, hogy nekem ennyi jutott. Igaz, hogy az életemben nem minden saját elképzelésem szerint történt, sokszor annak éppen az ellenkezője. Ma azonban tisztán látom, hogy minden Isten akarata szerint alakult, és ez volt jó és helyes. Boldog és elégedett emberként hagyom itt a földi utat, mert hiszem, hogy az tölthettem be, amire Ő rendelt.